Невже ти народився, чоловіче,
щоб зазирати в келію мою?
Невже твоє життя тебе не кличе?
Чи ти спізнав життєву путь свою
на цій безрадісній сумній роботі,
де все людською мукою взялось.
Ти все стоїш в моїй тяжкій скорботі,
твоїм нещастям серце пройнялось
моє недуже. Ти ж — за мене вдвоє
нещасніший. Я сам. А ти лиш тінь.
А є добро. А ти труха і тлінь.
А спільне в нас, що в'язні ми обоє
дверей обабоки. Ти — там, я тут.
Нас порізнили мури, як статут.